ISSN 0132-0462
№ 12 2009
ГРУДЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Коли ти вже ялинку привезеш?! Новий рік на носі.

ІНАП

СХАМЕНІТЬСЯ

Скільки «хатинок» і палаців можна побачити на берегах Дніпра, подорожуючи із Києва до Канева! Вони виростають, як гриби після дощу. А тим часом на Чернечій горі ось уже шість років не працює літературно-меморіальний музей Тараса Шевченка. У 2003 році тут розпочалася реконструкція, яку планувалося завершити до травня 2006-го. Тепер руйнується навіть те, що вже було відбудовано.

Легко любити Тараса Григоровича на словах. Може, вже пора віддати йому належну шану на ділі?!

СКІЛЬКИ ТАМ ТІЄЇ ЗИМИ?

Під час грудневих снігопадів мешканці столиці (та й багатьох інших міст) так і не побачили на своїх вулицях снігоочисних машин. Очевидно, міські керівники вважають, що за морозами настане потепління і сніг розтане сам. Цікаво тільки, чи з міських

Олексій КОХАН (тема Юрія Іщенка)

— Зарплати не плачу, бо грип лютує, а гроші переносять заразу.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

НАТУРАЛІСТ — *модель для малювання.*

КУРАЖ — *пташник.*

ТРАНШ — *оборонний рів.*

ПІДВОДА — *ненадійний друг.*

НАЧИНКА — *підвищення у ранзі.*

РОЗБІЖНІСТЬ — *старт.*

ДАТЧИК — *календар.*

НАМЕТ — *сміття.*

АВТОБАН — *мийка.*

ФРОНТОН — *військове з'єднання.*

СТИЛЯГА — *одяг від баби Яги.*

АУТ — *перегукування в лісі.*

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани Чернівецької області.

БРАВО — *гарний світильник.*

БУРЖУЙКА — *жувальна гумка бурого кольору.*

ДОМІШОК — *маленький мішок.*

ДОСІ — *нотна октава.*

ДРАПАК — *втікач.*

ЗАСТАВКА — *міст по той бік ставка.*

Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.

м. Кодима на Одещині.

ТРЕМБІТА

УСМІШКА

В гірське село до діда й баби на Новий рік приїхав онук, який учився у місті на музику. Приїхав не сам, а з однокурсниками. А ті ще захопили із собою духові інструменти. На всі гори гриміла музика, дзвеніли литаври. І треба було такому статися: хтось із музикантів десь за щось зачепився... Одне слово на мідному басі з'явилася вм'ятина.

— Не переживайте! — заспокоюють гостей дід із бабою. — Сходіть до нашого сусіда, вуйка Романа. Він ковалем колись працював, підрихтує ваш інструмент...

Прийшли музики до вуйка Романа, розказали про свою біду. Той взяв до рук інструмент, крутив його туди-сюди, а потім і питає:

— А хто це вам, хлопці, трембіту так зігнув бубликом?

Надіслав Микола ТОРЯНИК.

м. Яремча на Івано-Франківщині.

Микола КАПУСТА

бюджетів знято багато коштів на подолання стихії?

Дивним буде, коли платники податків оплачували ті роботи, які не виконувалися.

ДЕ ЖИВЕ ДІД МОРОЗ?

Ще одна оселя для Діда Мороза з'явиться на околиці Вінниці. Тут споруджується для нього хатинка. Сюди діти писатимуть листи з привітаннями і своїми бажаннями. Кажуть, що Дід Мороз житиме тут цілий рік.

А ЩО ЗАВАЖАЄ?

«Оживуть села; вчителі і медики одержуватимуть високі зарплати; пенсіонери — достойну пенсію; будуватимуться нові дороги; запрацює економіка; збільшаться видатки на армію, культуру...» Яких тільки обіцянок не почуєш перед виборами від кандидатів у президентське крісло. А виборці тільки знизують плечима: «Шановні, а хто і що заважає вам зробити це сьогодні? Адже більшість із кандидатів займали чи займають високі посади у владних структурах...»

СЕРЕД ЛІДЕРІВ

У списку країн, де процвітає корупція, Україна — серед лідерів. Згідно з новим законодавством з першого січня наступного року чиновники можуть приймати подарунки, ціна яких не перевищує 302 грн. 50 коп. (розмір однієї соціальної пільги). Правда, в Законі не сказано скільки можна відразу одержувати таких подарунків: один, два, три... А якщо врахувати, що в році аж 365 днів, то можна вважати, що наші чиновники не пропадуть.

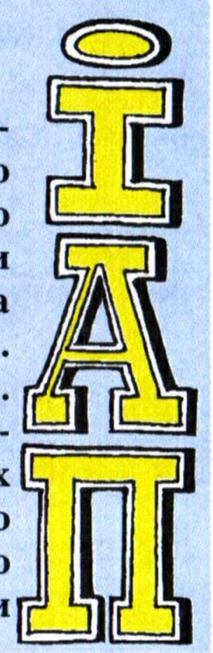

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я, Зайцю, з твоєї фракції утік і до Лисчиної покочуся!

МАЙЖЕ З НАТУРИ

КОЛЯДУВАЛЬНИКИ

— Я оце, Дмитре, думаю, думаю і ніяк не можу зрозуміти: чому після надходження до України траншу Міжнародного валютного фонду долар у нас продовжує дорожчати?

— Тому що колядувати починають уже на кордоні...

ЩЕДРІСТЬ

— Якби ти знала, Маріє, яка я добра! Перед Новим роком одному голодранцеві двісті гривень дала. А потім ще сто!

— Нічого собі! Й справді добра і щедра у тебе душа. Цікаво, а що ж твій чоловік на це сказав?

— А що він міг сказати? Дякував, звичайно...

Надіслав Василь ТРОХИМЕНКО.

м. Черкаси.

ХВОРА, ТО ХВОРА

— Петре, твоя жінка хвора, а щодня свариться із сусідкою.

— Я їй вже це торочив.

— І що?

— Каже в неї язик здоровий.

ЗАПІЗНИЛАСЯ

— Катерино, ти думаєш віддавати мені сало?

— Яке?

— Свиняче.

— А коли я в тебе його позичала?

— Рік тому.

— Запізнилася.

— Чому?

— Бо вже пройшов строк давності.

Надіслав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

ОМЕЛЬКОВА СІМЕЄЧКА

У нашого Омелечка
Невеличка сімеєчка:
Тільки він (торбохват
З прикриттям) — депутат,
Та при ньому — вона
(Бізнес-леді, жона),
Та старі — батько й тесть
(Капітал і в них єсть),
Та свекруха і теща
(З нерухомості дещо),
Та ще сват, та ще зять
(Ці — кредити узять
Знають, де, знають, як
Щоб було « на дурняк»),
Та ще — спритненький син
(В нього — вигідний чин),
Та ще — другий синок
(В нього — класний «шинок»),
Та дочка (на посаді —
І при батьку, й при владі),
Та ще краля-невістка
(Теж — фігура, не шістка).
Вся сімейка у зборі
(А рахунки — в офшорі).
Невеличка «сімеєчка»...
І шанують Омелечка.

Вадим ПЕПА.

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

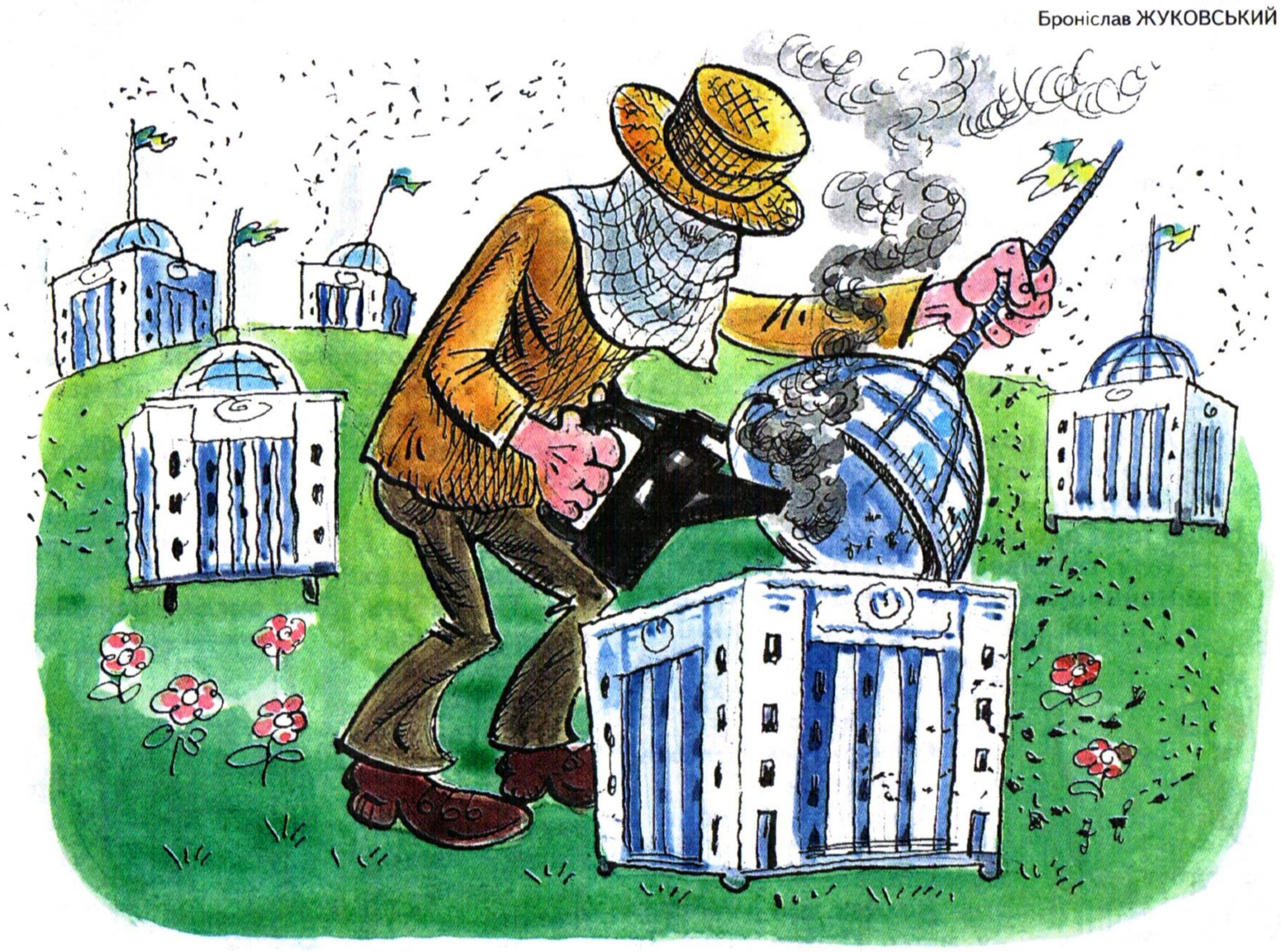

— О, скільки тут трутнів!

ДУМКИ ВГОЛОС

❄ Він живе одним днем. На більше просто зарплати не вистачає.

❄ Спав за трьох пожежників.

❄ Знайшов не жінку, а скарб. Тому йому й належить всього 25 відсотків.

Василь ТИТЕЧКО.
с. Мале Вербче Сарненського району Рівненської області.

❄ На задніх лапах вискочив на передові позиції.

❄ Той, хто грає першу скрипку, як правило, в одну дудку грати не бажає.

Володимир СЛЄПЦОВ.
м. Карлівка на Полтавщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— По злісному корупціонеру...
— Хлопці, стійте! У мене ще лишилися гроші!
— Відставити.

ГУМОРЕСКА

Павло Хрущ приїхав у село провідати батьків. Років десять не показувався і знати про себе не давав. А тепер прикотив на такій машині, що вся вулиця повиходила з дворів, щоб подивитися на закордонне диво. Та не на одній, а зразу на двох. Друга, не така шикарна, але теж із непрозоро задзеркаленими вікнами, стала позаду. З неї ніхто не вийшов.

Після привітань-обнімань, сліз і т. ін. батько й питає:

— Ти що, сам приїхав?

— Сам.

— А хто ж у другій машині?

— Там мої охоронці.

— Охоронці? — здивувався батько. — Нащо тебе охороняти? Від кого?

— Тату, ти живеш у допотопному світі. А я на найвищому щаблі нового прогресу.

— Старий, не чіпляйся до дитини! — втрутилася мати. — А ти, Павлушо, клич свою охорону та сядемо за стіл.

— Охороні не положено, — кинув син.

— А чому це? Люди з дороги, перекусити нікому не зайве.

— Досить, що я їм плачу, мамо. Добре плачу. Та й показувати їх вам боюся: пики понаїдали — не в кожного міністра чи нардепа така. Я наказав їм не вилазити з машини, щоб не лякати людей у селі.

Посідали за стіл. Син відкоркував прихоплену з собою пляшку коньяку, налив батькові і матері у малесенькі чарочки, а собі у склянку і, побажавши старим віку й здоров'я, перехилив гранчак.

— Ти, мабуть, дуже високе начальство, якщо дозволяєш собі, будучи за кермом... — зауважив батько.

— Я, тату, не начальство, я вище! — засміявся Павло. — Я еліта!

— Жінка від тебе давно втекла і внука мені не народила — яка ти еліта?

— Я, тату, еліта в смислі — цвіт нації, її гордість. Мене обрали навіть почесним академіком трьох академій, бо я їхній меценат. Вони в мене отут! — Павло поплескав себе по кишені. — Всі в мене тут!

— А звідки воно в тебе там взялося?

— Тату, що за наївні запитання? Я ж сказав, я еліта! А до еліти гроші самі пливуть. Тікають від дурнів і пливуть до нас, до еліти.

— Яка ти еліта, я знаю краще за тебе. Ти мені скажи, звідки в тебе такі гроші?

— Це, тату, комерційна таємниця.

— Може, ти мені її розкриєш?

Вітаємо ювіляра!

У грудні нашому художникові-карикатуристу з смт Пісочин, що на Харківщині, Іванові САВЛЮКУ виповнюється 75 літ. «До свого ювілею я дійшов із усмішкою на обличчі, бо передплачую журнал «Перець» і сам творю сміх»,— каже Іван Степанович. Ми ж бажаємо йому ще багато усміхнених літ. Щоб зустрів ще не один ювілей при доброму здоров'ї і творчому натхненні.

Будьмо!

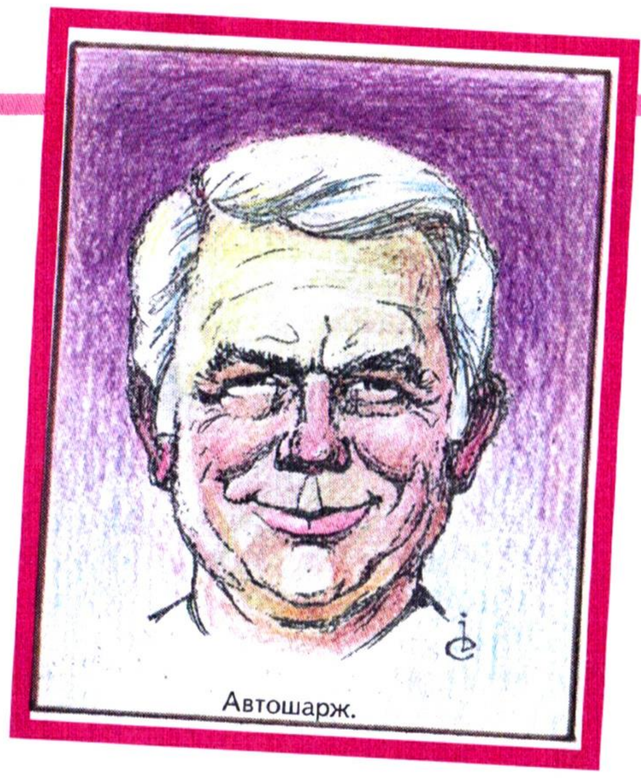

Автошарж.

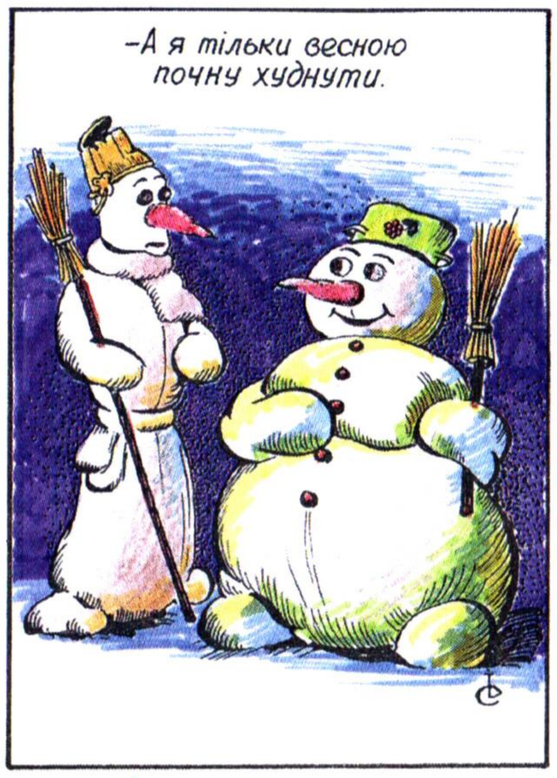

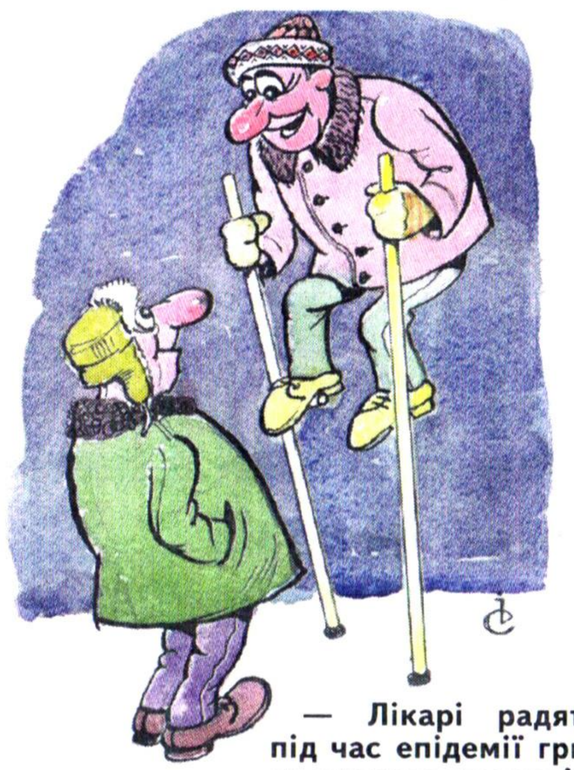

— Лікарі радять під час епідемії грипу уникати контактів.

ДОРОСЛА

— Катерино, ти дітей маєш?
— Маю доньку.
— Доросла?
— Так. Уже п'є і палить.
— Десь працює?
— Навчається.
— У вузі?
— Ні, у сьомому класі.

НЕ РІВНЯЙ СЕБЕ

Жінка до чоловіка:
— Де це ти так довго був?
— У куми Одарки.
— Що ти там робив?
— Рубав дрова.
— А я сама рубаю вже цілий тиждень.
— Ти не рівняй себе до Одарки.
— Чому?
— Бо ти маєш чоловіка, а вона ні.

Надіслав
Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська
на Львівщині.

ВЗАЄМОДОПОМОГА

На вузенькій міській вулиці заглох «Мерседес». Утворився затор. Знервовані водії сигналять «мерсу». Із нього виходить шикарна блондинка, підходить до першої машини, що зупинилася за нею, і каже водієві:
— Шановний, подивіться, що у мене там сталося,— мотор не заводиться. А я замість вас попіпікаю...

Надіслав
Олександр ВЕРТІЛЬ.
м. Суми.

ЗА НОВОРІЧНИМ СТОЛОМ

— Говорили про курячий грип — дешевшала курятина. Тепер свинина дешевшає. Цікаво, а осетри, або хоча б ті лососі, грипом хворіють?!

Надіслав
Олександр КОЗИР.
смт Краснопілля
на Сумщині.

— Тату, не будь наївним. Це така таємниця, яку всі знають. Тільки про це говорять із заздрістю.

— Якщо всі, то і я здогадуюся... У тюрму з такими грішми не посадять ... Ну тоді, сину, зробимо так... — Старий зняв із себе пасок і склав його удвоє.

— Що ти збираєшся робити, тату? — стривожився Павлуша і посунув до дверей.

— А що, не здогадуєшся? Я тебе малого не бив ні за двійки, ні за брехню, ні за те, що курив. А от тепер за те, що ти обікрав людей, одлупцюю.

І старий пустив у хід ремінь.

Павлуша завертівся, ухиляючись від ударів, вирвався з хати, кинувся до машини, а старий біг за ним і смугував елітну спину! Рятувати хазяїна вискочили двоє пикатих охоронців. Вони схопили старого за руки. Він не пручався, лише сказав:

— Отепер я впевнився, що еліті потрібна охорона.

Олександр
КЕРДІВАРЕНКО.

м. Кіровоград.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У мене і нирки хворі, і печінка. Вже мовчу про серце та ноги...
— Вам пощастило: я паталогоанатом.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Ваню, купи мені таке пір'я, то я тобі і вдома так затанцюю.

Короткими перебіжками

- *Налякав кропиву сідницею.*
- *До уваги телеглядачів: черговий парламентський концерт за участю народних артистів України від фракцій, блоків і партій!*
- *Досить тільки пустити побрехеньку, а далі все зроблять за вас.*

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

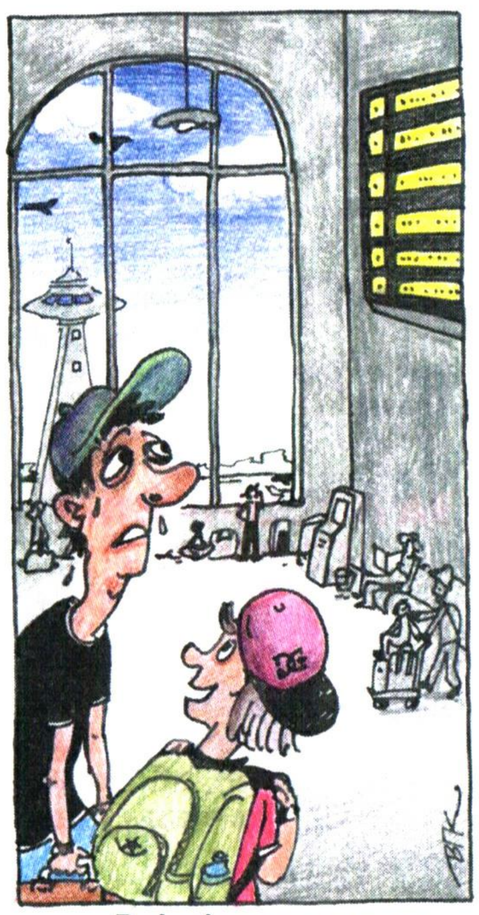

— Всі літаки затримуються...

— От бачиш! Значить, і на небі бувають затори!

Анатолій ГАЙНО

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

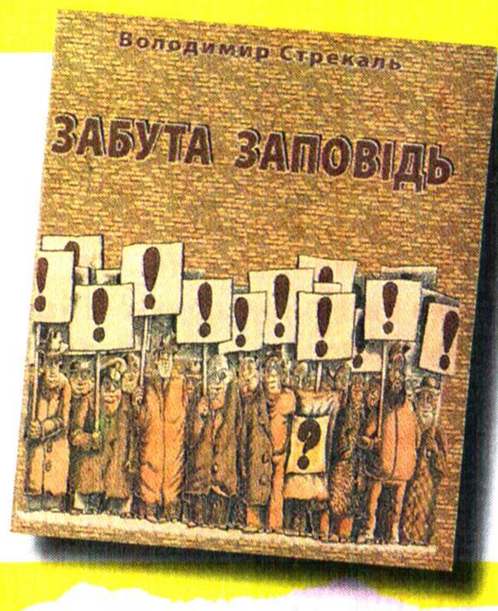

Володимир СТРЕКАЛЬ родом із села Моринці Корсунь-Шевченківського району Черкаської області. Член Національної спілки письменників України та Національної спілки журналістів України. Понад півстоліття працює у пресі. Автор кількох книг гумору та

ЦАР І ПРЕТЕНДЕНТ

Лев, звичайно, цар у лісі —
Правило старе!
Та ведмідь на лапи звівся:
— Буду я царем!

Заревів, лама гілляки
І на лева йде.
Цар піднявся в контратаку,
Все навкруг гуде.

Та й зійшлися у двобої,
Проявили лють:
І кусаються обоє,
Й кігтями деруть.

Один одному всю шкуру
Розірвали вщент,
Ліс скропили кров'ю здуру
Цар і претендент.

Як знесилено упали —
Сум тяжкий завис.
А підступні, злі шакали
Запалили ліс.

КОЛИ ЖІНЦІ ВАЖКО

Подивився чоловік
На кохану жінку,
Яка торби дві важкі
Притягнула з ринку.

Він дружину пожалів
І почав корити:
«Не повинна ти вагу
Отаку носити.

Бо тендітна он яка
Й дуже слабосила.
Краще вже на ринок той
Двічі б ти сходила».

ВІРА ЧИ МАЙНА

Чи квартира, а чи дім,
А чи, може, дача.
Сплять дружина й чоловік,
Сни солодкі бачать.

Світять зіроньки ясні,
Місяць небо міря.
Чоловік же уві сні
Стогне: «Віра! Віра!»

А дружина аж кона:
«Що це за омана?

Я ж усе-таки жона,
Все-таки Оксана!»

Чоловікові швидку
Обіця розплату:
«Віру кличеш ти яку?
Чи не ту кирпату,

Котра схожа на сову,
Птицю-перестарку?
А чи кличеш ти криву
Вашу секретарку?»

Чоловік дає жоні
Відповідь чудову:

сатири, а також кількох книжок.

Нещодавно у видавництві «Альтерпрес» вийшла ще одна — «Забута сповідь», за яку автор вже встиг одержати літературну премію ім. Василя Юхимовича.

Із чим ми і вітаємо Володимира Стрекаля — щирого друга «Перця».

ПЕРЕШКОДА

Запитав сусід сусідку:
«Чом така сердита?»
А вона в одвіт: «Невістка
Заважає жити!»

Мову ледь сусід не втратив
Від такої звістки:
«Твій же син ще не жонатий,
І нема невістки».

А сусідка гне своєї:
«Хоч немає досі,
Та подумаю про неї —
Аж закрутить в носі».

УХИЛ У ЛЕКСИКОНІ

Каже кумові кумася:
«А яким це дивом
В тебе став останнім часом
Лексикон лайливим?»

«Це,— говорить кум
тривожно,—
Дійсності ознаки:
Про політику ж не можна
Говорить без лайки».

«Я потрапив уві сні
На якусь будову.

Кран там цеглу піднімав,
Кранівник партачив,
Я йому весь час гукав:
«Віра!» — вгору, значить».

А дружина каже: «Зась!
Хоч команда файна,
Подаси її ще раз,
Буде тобі «майна»!

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

До 100-річчя від дня народження

Дружній шарж Олексія КОХАНА.

Микола Федорович СЛІПЧЕНКО народився (1909 — 2005) у селищі Окнах (тепер Одещина). Закінчив Одеський художній інститут. Заслужений художник України. Учасник війни.

Працював у галузі станкової графіки, плаката, книжкової ілюстрації, карикатури.

Член Національної спілки художників України. До 100-річчя від дня народження у Київському міському Палаці ветеранів відкрилася персональна виставка його творів.

1946 р. ВЕРХ НАЇВНОСТІ

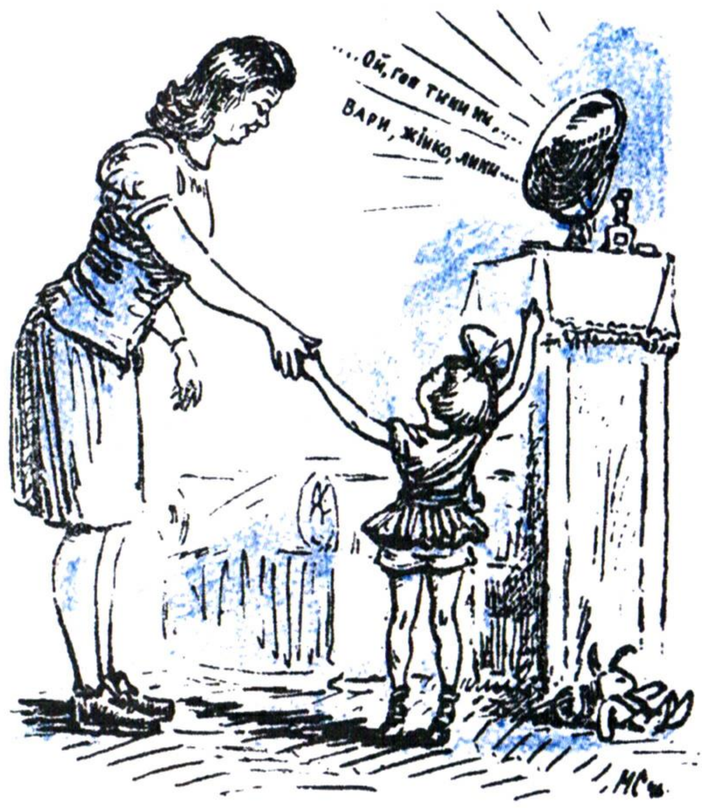

— Мамо, купи нове радіо, бо це нічого більше не вміє, тільки тини-ни та лини...

У НОВІЙ ХАТІ 1945 р.

— Діду, хіба нічого не видно, що ви аж пригнулися?
— Ще не звик до нових вікон, дочко.

1945 р. ВИДНО ПАНА ПО ХАЛЯВАХ

Гоголь: — Це й справді якісь записки божевільного.
Достоєвський: — Нічого дивного немає, Миколо Васильовичу. Адже автор цих записок ідіот.

СЛОВО НЕ ГОРОБЕЦЬ

ЯЄЦЬ ШКОДА

Юрій Луценко, міністр внутрішніх справ:

— Якщо кидають яйця в політика — нічого страшного. В усіх кидали, і в мене теж.

Від чергового:

— Для хорошої людини і яйця не шкода! Прикро інше: буває, що доводиться їх тратити на політиків, які виїденого яйця не варті.

ПОЛІТИЧНІ ПРЕФЕРАНСИ

Василь Кисельов, народний депутат від Партії регіонів (про те, чому його «пішли» з партії):

— Там на тебе дивляться, як на божевільного: ну як це так, він повстав... Там вважають, що є один великий, а решта — шістки...

Від чергового:

— Та не слухайте ви цих поганих картярів! Вони засвоїли, що в підкидному погони починають вішати з шістки... А до преферансу ще не доросли.

ЛЮБОВ ДО ДНА! ПРИРОДНОГО

Володимир Путін, Прем'єр-міністр РФ:

— Я люблю Україну. Люблю її народ. Адже країна — це насамперед люди, а не якісь її природні ресурси...

Від чергового:

— Скажемо по секрету, вона вас теж любить! Просто їй зараз ніколи — вона працює. Щоб розплатитися за ваші природні ресурси!

ЗВИЧКА

Арсеній Яценюк, кандидат на пост Президента України (про роботу депутатів):

— Знали б ви, що вони там пишуть, у цих законах! Одна й та сама норма закону читається не подвійно, а потрійно.

Від чергового:

— Може, це тому, що в нас звикли все робити «на трьох».

Черговий по рубриці
Віталій СУДДЯ.

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— О! Вже голосують.
— І як дружно!

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

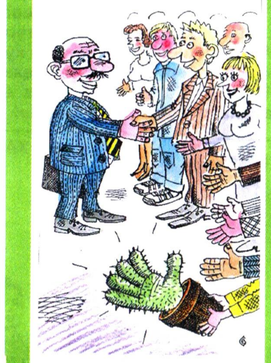

Валерій ЧМИРЬОВ

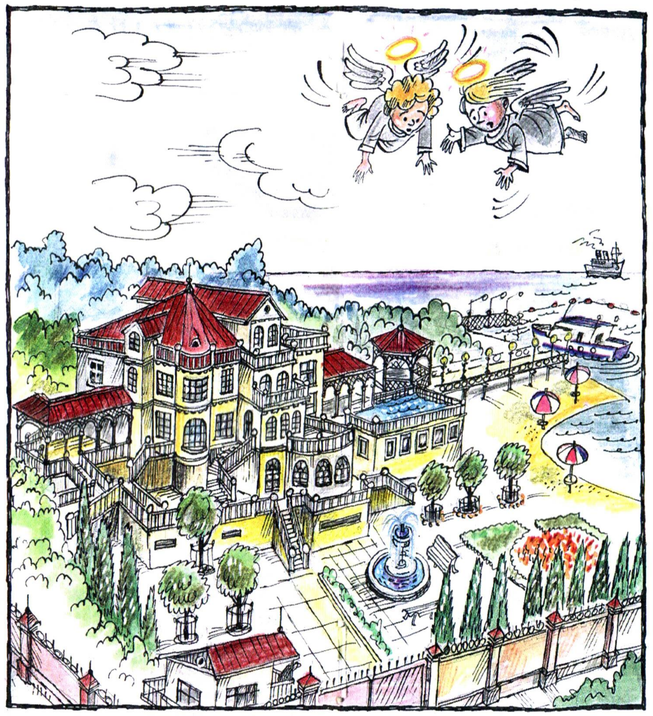

— Наш Рай у порівнянні з цією хатинкою чинодрала виглядає скромніше.

Микола КАПУСТА

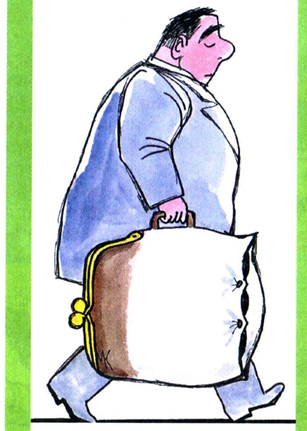

Народні усмішки

НЕЗРУЧНО

— Ти чув, що депутати Верховної Ради під час грипу відмовилися проводити засідання у марлевих пов'язках?

— Бояться, що їх на телеекранах не впізнають виборці?

— Ні... У пов'язці дуже незручно плювати на закони, які сам і ухвалюєш.

ПРОБЛЕМА

Це тільки у нас так уміють: ще не розпочалися вибори, а вже нікого вибирати.

Почув і записав Володимир СУГЕРЕЙ.
м. Київ.

ПІДВИЩЕННЯ

— Володимире Івановичу, чули, що мінімальну зарплату підвищили аж на дві тисячі...

— Та нібито тільки на двадцять гривень...

— Так то в гривнях, а в копійках?

ЯК ЖИВЕТЕ?

Чиновника запитують:

— Ви живете по закону чи по совісті?

— По ситуації...

СМАКОТА

Чоловік прокидається вранці після зустрічі Нового року. Голова тріщить, в горлі пересохло. Ледь вистачає сили, щоб дійти до кухні води напитися. Відкриває кран холодної води і п'є-п'є... А потім як закричить:

— Жінко! Жінко! Вставай! Дітей буди і всі бігом сюди! Попробуйте, яка смачна вода!

ПІСЛЯ ПИЯТИКИ

— Під час пиятики відчуваєш себе особистістю, а вранці організмом...

Почув і записав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.
м. Київ.

Народні усмішки

ЩАСЛИВИЙ

Сусід за новорічним столом запитує:

— Іване Петровичу, скажіть, ви щасливий?..

Іван Петрович зиркнув на грізну дружину і зітхнув:

— А що поробиш?

Почув і записав Семен РАБІНОВИЧ.
м. Одеса.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

Найкращий спосіб заправити ковдру в підодільник — покласти їх разом у пральну машину.

ПРОСТА ПРИЧИНА

Соціологічне опитування жінок показало, що тридцятьом відсоткам із них зима подобається, а семидесятьом — не дуже. Те саме опитування показало, що тридцять відсотків жінок мають шуби, а сімдесят — ні.

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Виділяти гроші на боротьбу з корупцією — це те саме, що виділяти горілку на боротьбу з пияцтвом.

ВИБОРИ

— Що ви більше любите: Новий рік чи вибори?

— Вибори.

— Чому?

— Вони частіше бувають.

Почув і записав Анатолій ЯКИМЕНКО.
смт Липова Долина на Сумщині.

ПІД ЗАГРОЗОЮ

Вручення премії «Банкір року» під загрозою зриву — переможця в цій номінації не можуть знайти ані міліція, ані Інтерпол...

Почув і записав Василь КОЗОРІЗ.
с. Михайлівка на Черкащині.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Георгій МАЙОРЕНКО

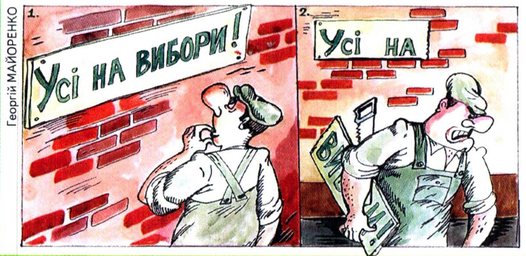

Володимир СОЛОМАЩЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

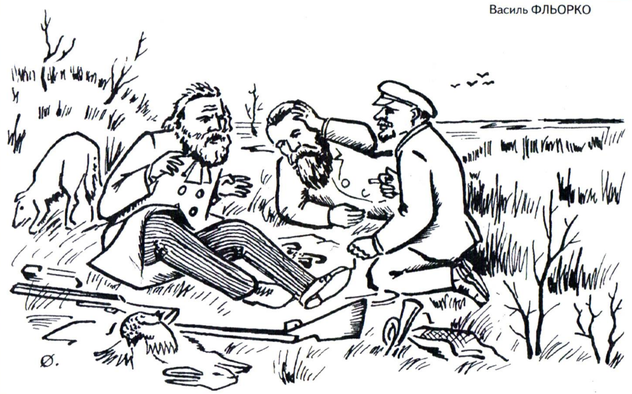

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я йду на вибори як самовисуванець.

Усмішки з Миколаєвої торби

За весь рік

— М-о-ой, Митре, ти що, всю горілку хочеш випити в останній день року?!

— Ага, ади, гороскоп вказує, що в наступному році я маю кинути пити.

Надіслав Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Чудово

Біля ялинки танцюють хлопець із дівчиною.

— Прийдеш до мене на весілля? — питає юнак.

— А чому б і ні? — чує у відповідь.

— Чудово, питання з нареченою вирішено!

Щастя привалило

Акушерка виносить молодому батькові трійню:

— Подобаються?

— Подобаються!

— Забирати усіх будете?

— Ага... Буду...

— Тоді потримайте цих, а я решту винесу.

Надіслав Володимир СУГЕРЕЙ.

м. Київ.

Не втечеш

Розмовляють бізнесмени на новорічній вечірці:

— Уявляєш, її цікавлять тільки мої гроші, машина, ресторани і вілла на Канарах.

— Друже, від такої тікати треба!

— Я вже думав... Та тільки хіба від податкової втечеш?

Надіслала Тетяна КОЛОДНИЦЬКА.

м. Вінниця.

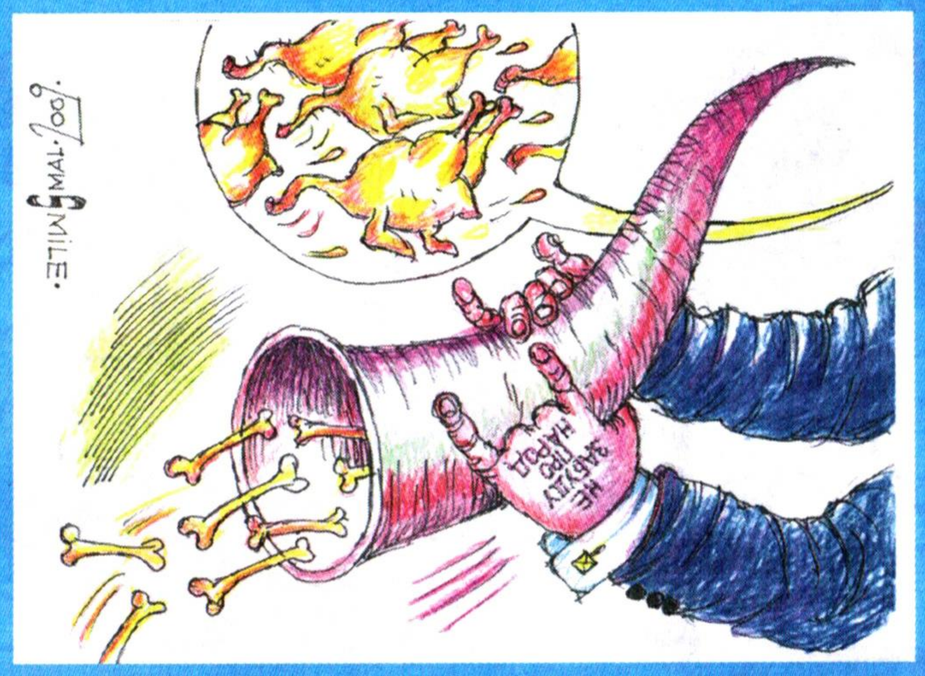

НАШ ВЕРНІСАЖ

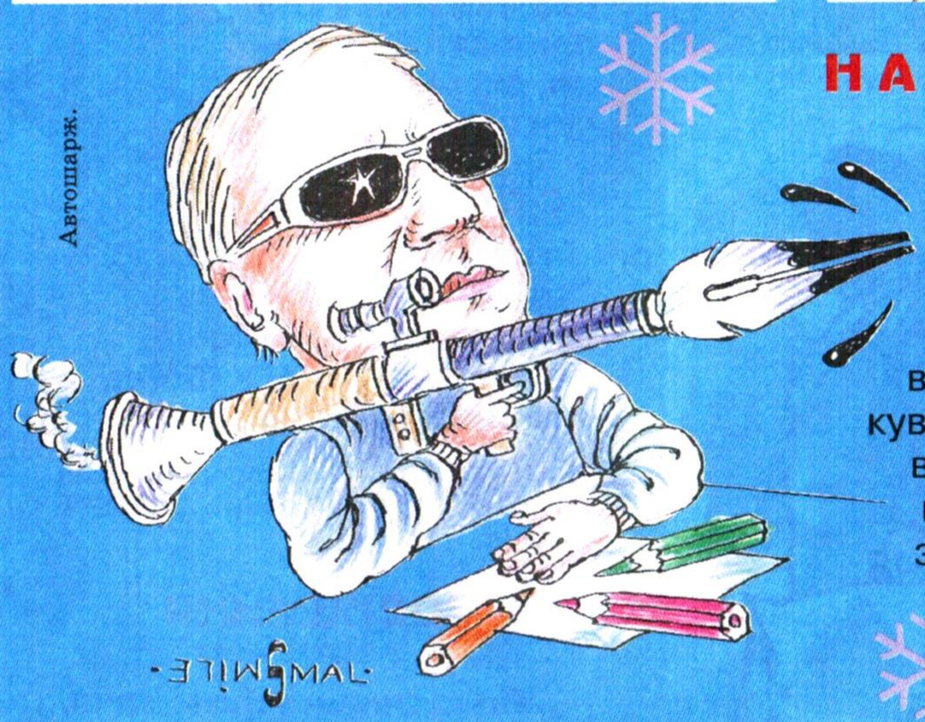

Олег СМАЛЬ народився 1959 року на Волині. Закінчив Київський інженерно-будівельний інститут. За фахом — архітектор. За покликанням — карикатурист. Переможець і призер багатьох міжнародних і вітчизняних конкурсів карикатури. Опублікував більше десяти тисяч робіт. Правда, не всі у «Перці». Сподіваємося, що їх кількість на наших сторінках збільшуватиметься, збільшуватиметься і збільшуватиметься. Із першим 50-літтям тебе, друже!

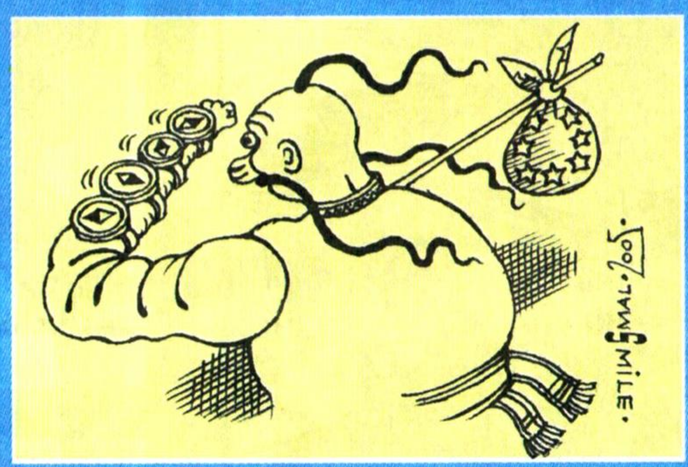

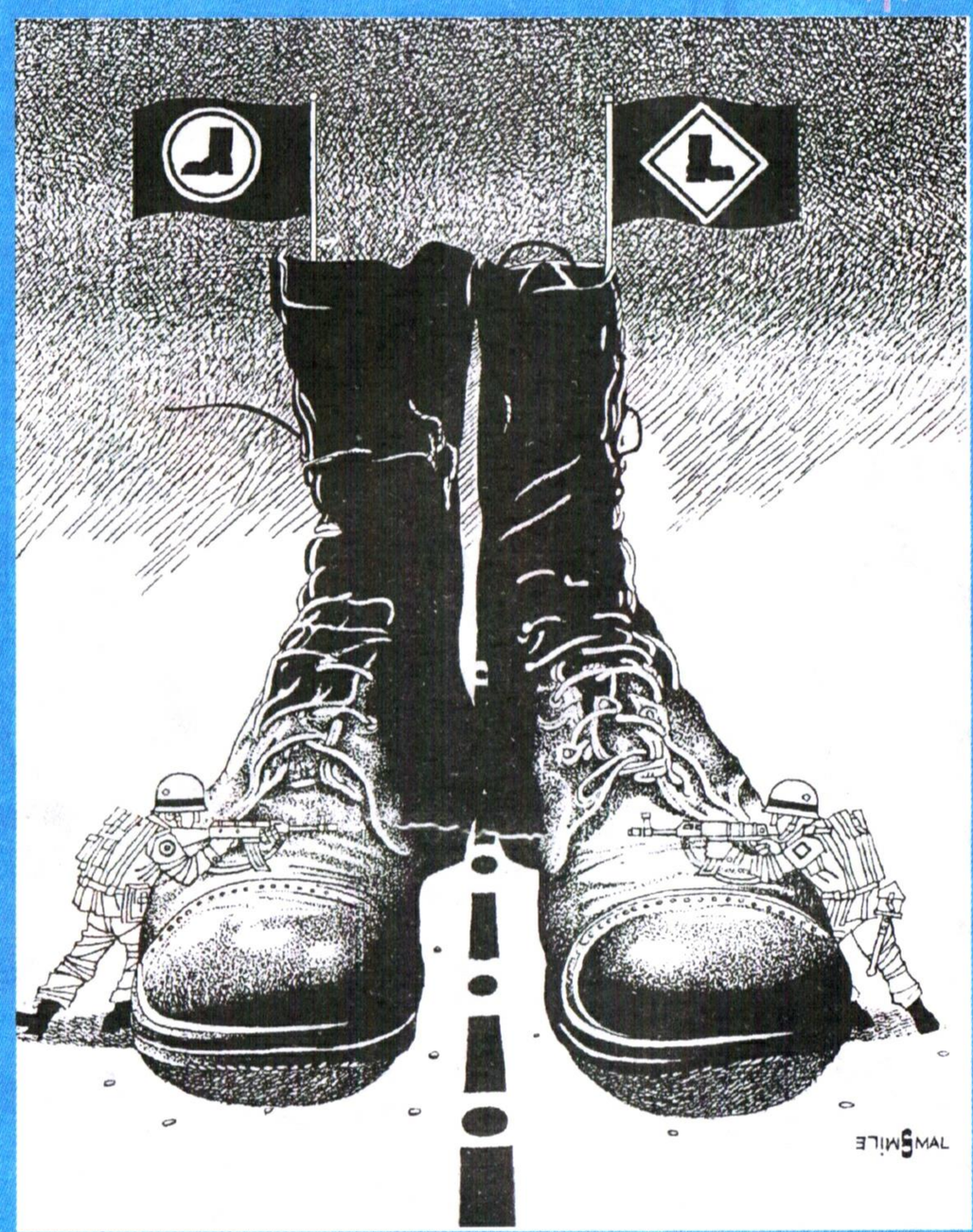

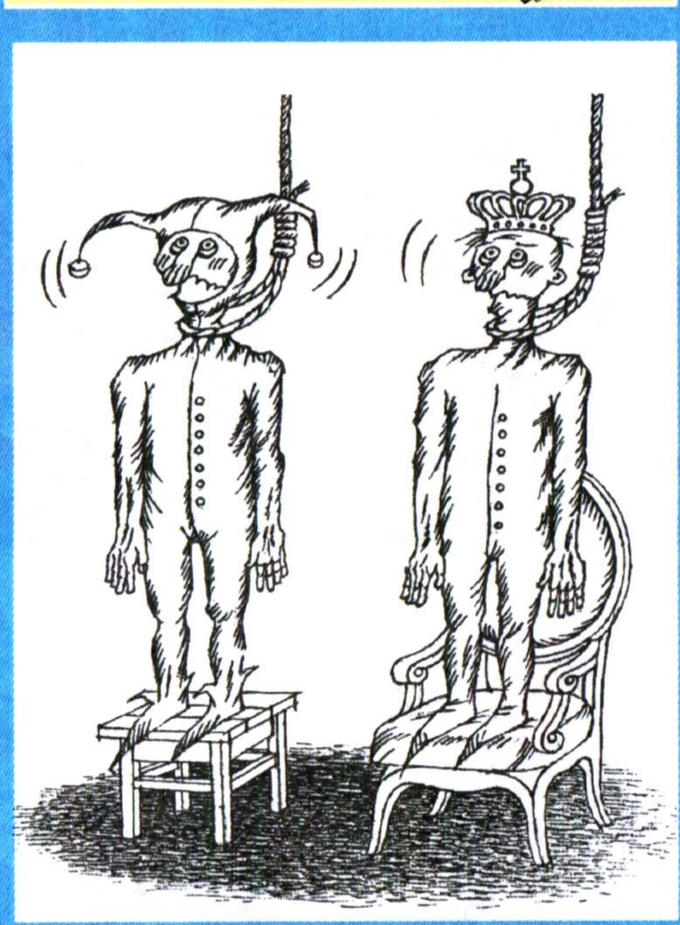

Конвертовані думки

✓ Порох у державних порохівницях весь витратили на внутрішні перепалки.

✓ Скільки треба напустити туману, щоб добитися позахмарного рейтингу!

✓ І серед супутників життя — немало штучних.

✓ Із нововведень у парламенті: голосування кредитними картками.

✓ Програвати достойно можна лише достойному.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

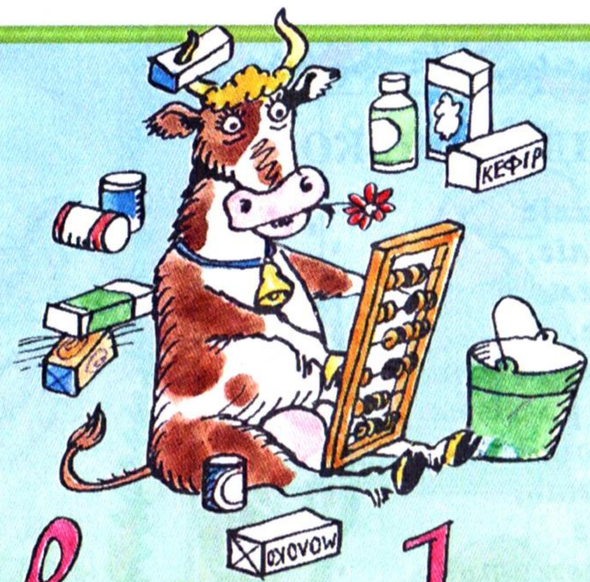

Корова і арифметика

Ось і новий, дві тисячі десятий рік на порозі, рік Тигра... Але ми — не про тигра, а про корову...

На жаль, корови — в тім числі й Мілка, корова тітки Катерини — арифметикою не займаються. А якби знали оті чотири дії — додавання, віднімання, множення і ділення,— то не одного взяли б на роги. Із тих, хто з їхнім молоком дива усякі виробляє. Наприклад, продукує згущене молоко, в якому жир на 95,5 відсотка — рослинний; сир компонує із 20 відсотків молочного продукту і 80 відсотків усіляких замінників. А якщо говорити про йогурт, то...

Врешті, детальніше про те, що є що (з молочних продуктів) і хто є хто (з виробників) знають у Центрі експертиз «Тест» Держспоживстандарту, в державних регіональних центрах стандартизації, в управліннях по захисту прав споживачів та в інших отаких, що контролюють, інспектують, забороняють, відміняють, державних, приватних, приручених, підкуплених структурах. Їх число скоро вже, дивись, досягне числа корів у країні. Ось тільки від їхньої кількості якість молочної продукції не стає кращою. Чому? Це запитання для кмітливих. І відповідь на нього напевно знають в уряді.

А тепер ось таке. Корова Мілка дає молоко жирністю 3,6 відсотка. Господиня за кожен літр того молока у найкращому разі отримує 1 грн. 60 коп., у найгіршому — 80 коп. А у магазині ви купуєте молоко жирністю 1,5-2,5% по 4,5-6 гривень за літр. Запитання: скільки мав би коштувати літр мілчиного молока жирністю 3,6% безпосередньо на місці виробництва, якщо 2,5% на прилавку магазину коштує 6 гривень? І ще одне. Як би там не було, а мілчине молоко йде і на виробництво того ж таки згущеного молока, сиру, йогурту, та й сметани, масла і т. п. Питається: а що від цього має мілчина хазяйка, яка щодня повинна покласти на мілчин язик не одну кормову одиницю, аби її підопічна дала літр молока?.. Цікава «арифметика» виходить...

Але наближався рік Тигра, і усе видимішою ставала загроза того, що й цей скромний струмочок поповнення хатнього бюджету мілчиної господині може бути перегороджений. Ні, хижий азійський звір нашій мирній українській худобині нічим не загрожував. Тут річ у іншому.

Річ у тім, що 1-ше січня 2010-го року було визначене як день початку дії Закону «Про безпечність та якість харчових продуктів». А у тому законі чітко і категорично сказано, що молоко, вироблене у селянському господарстві без застосування механічного доїння і охолодження, молокозавод не прийматиме. До речі, подібна перепона мала відгородити від споживача також сало та м'ясо, якби, наприклад, якась там птиця, або свинка чи бичок були упорані вдома, а не у спеціальному забійному цеху під наглядом ветеринара.

Узаконили це наші народні депутати ще у 2005 році, коли під аплодисменти Україна крокувала у СОТ. Ще й досі ті оплески у вухах лящать. Ось тільки ті, хто приймав закон, і ті, хто повинен був повноцінне життя йому забезпечити, поклали той документ у шухляди. Мовляв, попереду ще роки. Устигнемо. Ще й не таке долали. Засукаємо рукави по самі вуха — і забійні цехи у селах обладнаємо, доїльними апаратами та холодильними камерами селян наших забезпечимо.

Чого тільки не наговорили зарубіжним експертам зі світової організації торгівлі, аби вони швидше з України забралися та не заважали нам до виходу на світовий ринок готуватися.

Експерти поїхали. Але й час теж на місці не стояв. І коли чиновники та політики заглянули якось у шухляди, а потім подивились у вікно, то за голови взялися: тут ось закон у шухляді, а там он біля одного хліва смалять паяльною лампою кабанця, а в другому — тітка Катерина сидить зі старою дійницею і «масажує» руками мільчине вим'я; а календар засвідчує, що до 1-го січня 2010-го року — рукою подати. І як же воно могло так статися?! — переглянулися між собою народні депутати та урядовці...

Не знаю, як ви, а я думаю, що тих наших людей державних цього разу не забудькуватість чи безвідповідальність їхня, а арифметика підвела: вирахували були, що від року 2005-го до року 2010-го десять років, а воно ж — п'ять! Отож, переглянувшись, політики й урядовці вирішили спільно себе реабілітувати. На такий випадок у народних депутатів є випробуваний метод — мораторій. Отак і доплюсували ще п'ять років. Так що тітка Катерина може не хвилюватися до 2015 року: з її коровою Мілкою — та й іншою живністю! — усе буде так вестися, як і досі.

Але час лине швидко. Не встигнеш і озирнутися — уже й той рік на порозі. Ану ж знов із арифметикою щось наплутають,— що робитимемо далі?

Аркадій МУЗИЧУК.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Треба кидати пити!

Георгій МАЙОРЕНКО

Микола КАПУСТА

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ВЕДМІДЬ-СОНЬКО

Ведмідь заліг
У свій барліг,
Коли на землю
Випав сніг.
Коли Ведмідь устане,
Тоді і сніг розтане.
Ведмідь-сонько
Усе ще спить,
Тому і сніг
Навкруг лежить.
Коли Ведмідь устане,
Тоді і сніг розтане.

Надія КИР'ЯН.

У цьому РЕБУСІ зашифровано українську народну загадку.

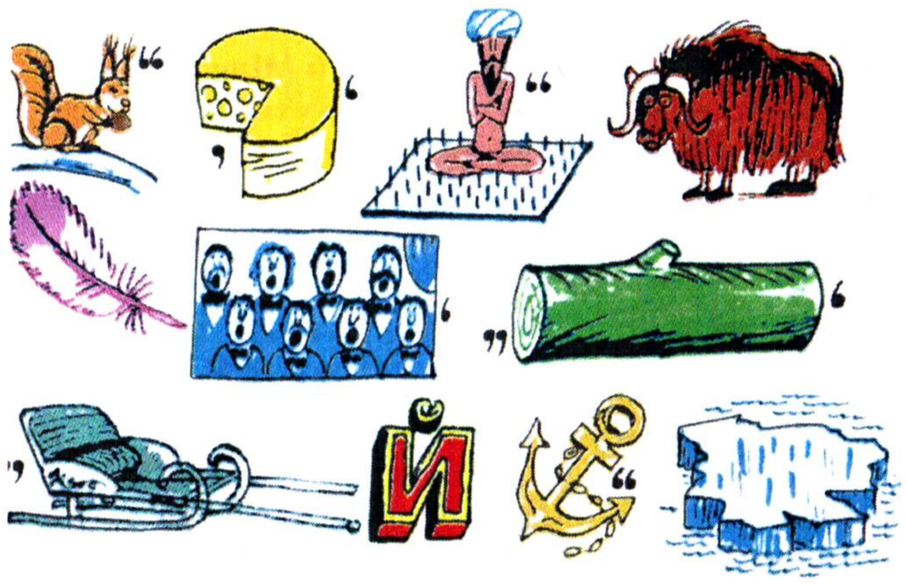

Склав Остап МИХАЙЛІВ.

ЯК СМУГАСТИКИ СТАЛИ ШАРФАМИ

КАЗКА

Стара миша Гачківна взимку не дуже часто виходила на вулицю. Від снігу в неї сльозилися очі, і тоді вона не могла в'язати. А Гачківна була найкращою плетухою в лісі. Однак сьогодні їй вкрай треба було зустрітися з білкою Намистинкою.

Та от прикрість — не застала Намистинки вдома.

Постояла трохи миша Гачківна під білоччиним гніздом, помилувалася кетягами калини, горобини, сушеними грибками, розвішаними біля нього на гілках:

— От молодець, Намистинка! І красиво, і буде чим узимку підкріпитися,— сказала Гачківна. Та й заквапилася додому.

Недалеко й відійшла від гнізда Намистинки, як раптом згори — кап! кап! кап!

— Хіба плаче хто? — задерла голову. — Ніде нікого...

Зробила кілька кроків — знову: кап! кап! кап!

— А хто там? — запитала Гачківна.

— Це ми... — почулося згори.

— Хто «ми»? Ану показуйтеся! — суворо наказала миша.

— Ми, шишки.

— Шишки?.. — від несподіванки стара миша аж на сніг сіла. — І чого вам там не спиться?

— Та он на білоччиному дереві така краса,— озвалася шишка на найвищій гілці. — А ми всі однакові. От якби і нас хтось прикрасив...

І на сніг знову — кап! кап! кап!

Та так рясно, що Гачківна ледве встигла відбігти від сосни. А то намокла б!

— Цитьте ви! — звіддаля наказала шишкам. — Буде й вам краса. Завтра.

Наступного ранку прийшла вона до сосни не сама — з усім своїм сімейством. Миші й мишенята розсілися на пеньку, дістали кольорові клубочки вовни — у їхніх лапках швидко-швидко замиготіли спиці.

А горобчики, їх прикликала на допомогу стара миша, пильнували — як тільки хтось із мишачого роду закінчував плести смужечку — підхоплювали її і несли котрійсь із шишок.

За півдня усі шишки були закутані барвистими смугастиками.

Цього не міг не помітити вітер.

— Ти ба, яка краса! — підлетів він до шишок. — Зараз я їх шарп! шарп! шарп! — та й понесу собі.

Спробував. А зась! — горобчики міцно обкутали ними шишки.

Стара миша Гачківна вже трохи й недочувала. Їй здалося, що то котрась із шишок каже: «Шарф! Шарф! Шарф!»

— Та хай буде шарф! — погодилася вона. — Тепер кожна шишка має шарф і не плакатиме.

Шишки подякували старій миші та її сімейству.

Якось до того лісу прийшли люди. І побачили шишки у шарфиках.

— І хто це так мудро придумав — закутуватися? — здивувалися вони.

Шишки нічого не відповіли — люди не знають лісової мови.

А вітер тоді:

Шарп! Шарп! Шарп!

Та й зняв один шарф із шишки — той і полетів додолу. Люди взяли його й мовили:

— Тепер і в нас буде шарф. Дякуємо.

Ось хто навчив людей закутуватися шарфами. Стара миша Гачківна та її сімейство. А ще шишки. І вітер.

Світлана ПРУДНИК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А що ви робите увечері?

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Олег ГУЦОЛ

Андрій САЄНКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Володимир СОЛОНЬКО

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ
УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

279-44-13 279-17-24

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

То раніше якось весело лопався «обруч біля діжечки». І великої біди не було. Бо швидко набивався другий. Ще й пісню після цього співали. А нині один за одним «лопаються» банки, і «фінанси співають романси». Нашого художника Євгена Романенка сьогоднішні реалії надихнули на карикатуру: сидить бомжуватий дядько з капелюхом для грошей під вивіскою «Філія банку» («Перець» № 10).

Як же «прокоментували» цю ситуацію читачі? Коментарів було багато. Бо вечори стали довшими і часу для творчості більше. Нашому справедливому і непідкупному журі найбільше сподобалися такі підписи до карикатури: ***«Який банк, така й філія»*** **(Дмитро ЖАНЧИК із смт Завалля Гайворонського району на Вінниччині);** ***«Давали та з кишень не виймали»*** **(Ігор ГАЙДУЧИН із смт Дашави Стрийського району на Галичині);** ***«Допоможіть, бо зранку ще не похмелився «директор банку»*** **(Леонід ПРОСЯНИК із м. Куп'янська на Харківщині).**

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Анатолія ГАЙНА.

Вітаємо усіх із Новоріччям!

Гараздів, щастя, довголіття, благополуччя Вам і Вашим родинам!

Будьте здорові і при доброму гуморі!

До зустрічі у новому році.

Страшне перо не в гусака...

«У Максима замерзли руки, ноги та інші кінцівки».

(Із шкільного твору).

«Ми із кумом побачили зірку на небі раніше за всіх, раніше аж на три дні».

«На Новий год ніякої алкогольної норми немає. Бо, якби людина пощитала скільки вона випила від Миколая до Старого Нового года, то стало б страшно... Ще страшніше, ніж у новелах Василя Стефаника».

(Із листів до редакції).

«Я із сусідом і сокирою заліз на ялинку, бо думав, що лісом ідуть вовки. А то були лісники. Вони нас побачили. Краще були б вовки».

(Із пояснення).

Надіслала Валентина БАКЛАН.

Іноземний гумор

ЩОСЬ ДИВНЕ...

У музеї мистецтв дві німкені зупинилися перед картиною «Різдво Христове».

— Не збагну,— каже одна,— як це можна жити без елементарних побутових зручностей! Ти тільки глянь: дитина лежить просто на соломі!

— Хіба ти не знаєш, що батьки Христоса були дуже бідні?

— Бідні? А як же вони змогли замовити картину такому відомому художникові?

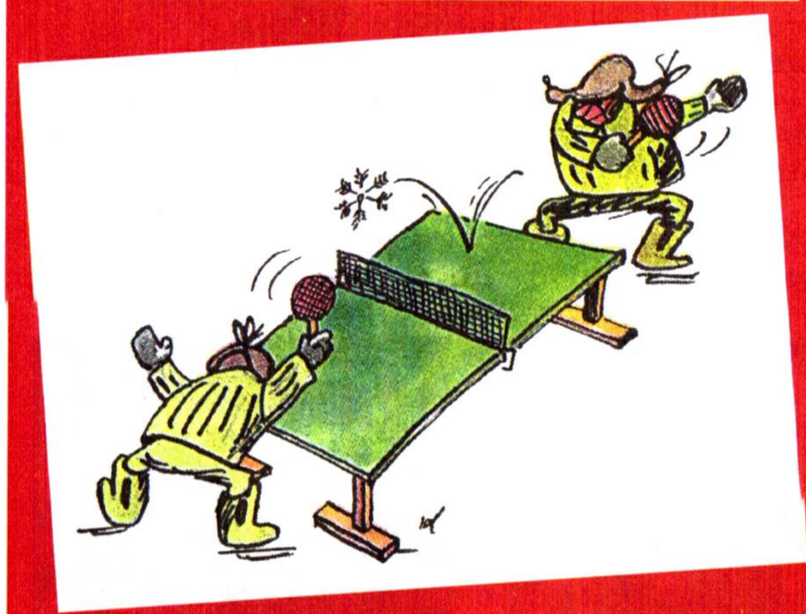

Енді РУНІ
(США)

ДОБРИЙ ВЕЧІР, ВИБОРЦІ!

Кандидати у президенти вважають, нібито є велика різниця між тим, що хоче од них почути кожен із нас. Я не думаю, що це так. Знаю, що хотілося б мені, аби сказав якийсь із них, і запідозрюю, що більшість із вас теж хотіла б почути щось подібне.

Перш за все, кандидат повинен бути чоловіком чи жінкою, які по суті не прагнуть тієї посади, які знають, що не достатньо розумні для неї, і визнають це.

Якщо якийсь кандидат настільки самовпевнений, що уявив собі, ніби в нього вистачить глузду вирішити проблеми цієї країни, то я не хотів би мати з ним нічого спільного. Він, звісна річ, не зможе вирішити наших проблем. Якщо чесний, то скаже нам, що тільки має намір зробити все можливе для того, щоб усе не полетіло під три чорти. Мав би також признатися, що ніколи не зможе збалансувати бюджет, і що має вигадати ще якийсь хитрий спосіб підвищити податки, говорячи при цьому про їх зниження.

Я не мав би нічого проти того щоб почути, як мій обранець признається, що одна із причин, які спонукали його претендувати на це крісло,— потреба роботи. А ця служба дає 200 тисяч доларів щорічно, плюс купу дрібних вигод; отримає гарне житло і когось для миття посуду.

Коли мій кандидат з'явиться на телеекранах якраз за день до виборів, я, без будь-якого сумніву, хотів би почути од нього:

«Добрий вечір, виборці.

Сподіваюся, що маю гарний вигляд. Зазвичай волосся в мене не таке зализане, але оце побував під душем і тому тепер маю вигляд такий, що, як мені казали, треба мати. Костюм, який оце на мені, теж новий. Дуже сподіваюся, що поодривав усі ярлики.

Є кілька речей, про які хотів би сказати уже зараз. Багато ідіотів дали гроші на мою кампанію, і, якщо мене оберуть,то, очевидно, мені треба буде дати посади декому із них. Ви опинялися колинебудь у такому непривабливому становищі? Не знаю, як інакше я можу тут учинити. Спробую прилаштувати їх на таку службу, де не зможуть багато нашкодити. Послом у Ліхтенштейні, щось таке. Серйозно кажучи, що там тих сорок тисяч доларів? Правду ж кажу, чи як?

Я уявлення не маю про зовнішню політику. Ненавиджу мексиканську їду і не знаю, як користуватися китайськими паличками. Єдиний раз, коли я був за межами країни, це десять днів, які провів у Пуерто Ріко на відпочинку. Якщо це взагалі можна чужиною назвати.

Є ще дві речі, про які хочу вам сказати. Перше: не ходив до церкви з дев'яти років, відколи ступив на стежку, що вела до президентського кабінету, і друге: якщо буду обраним,— не хочу, щоб довкола мене весь час крутилася Секретна служба».

Оце той кандидат, за якого голосував би із певністю.

Переклад із англійської.

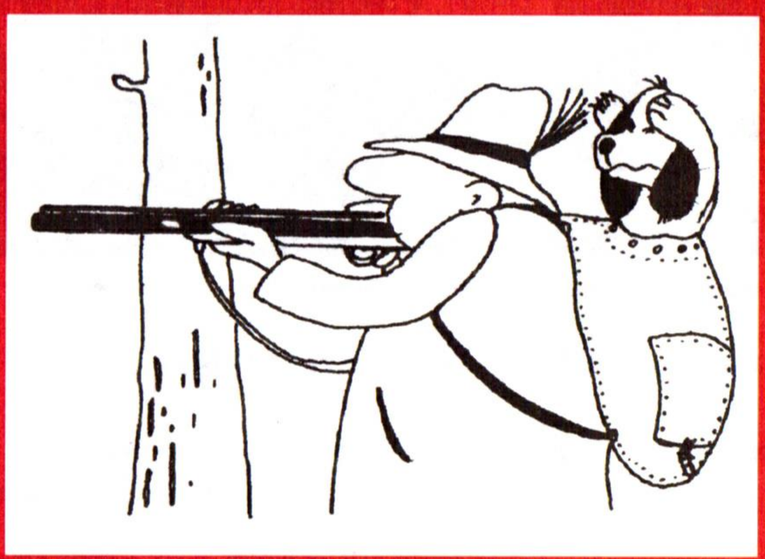

СПІТЬ СПОКІЙНО!..

Серед ночі стукають у двері готельного номера:

— Пане Брауне! Вам надійшов пакунок!

— Залиште його до ранку! Я сплю, чорт візьми!

Посильний іде геть. Через десять хвилин бідаку постояльця знову будить стукіт:

— Вибачте, пане Брауне, той пакунок не вам.

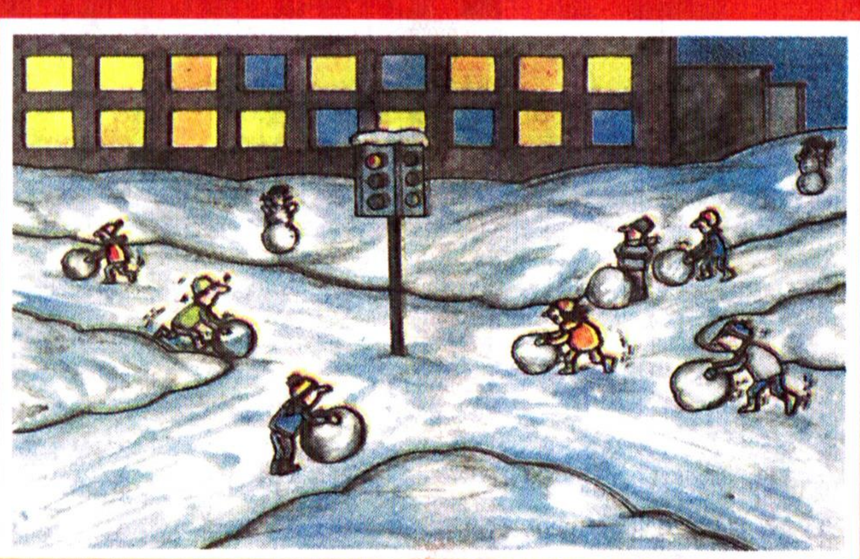

СТРАТЕГ

— Персі, що ж це таке?! Ти позичив Люкові три тисячі доларів, а він узяв та й утік із твоєю дружиною!

— А я не такий дурний, щоб будь-кому просто так позичати.

ІЗ РОЗМАХОМ!

— Все! — рішуче сказав шотландець, після того як виграв у лотерею сто тисяч фунтів. — Більше не буду труситися над кожним пенсом!

І по цих словах припалив сигарету, черкнувши одразу двома сірниками.

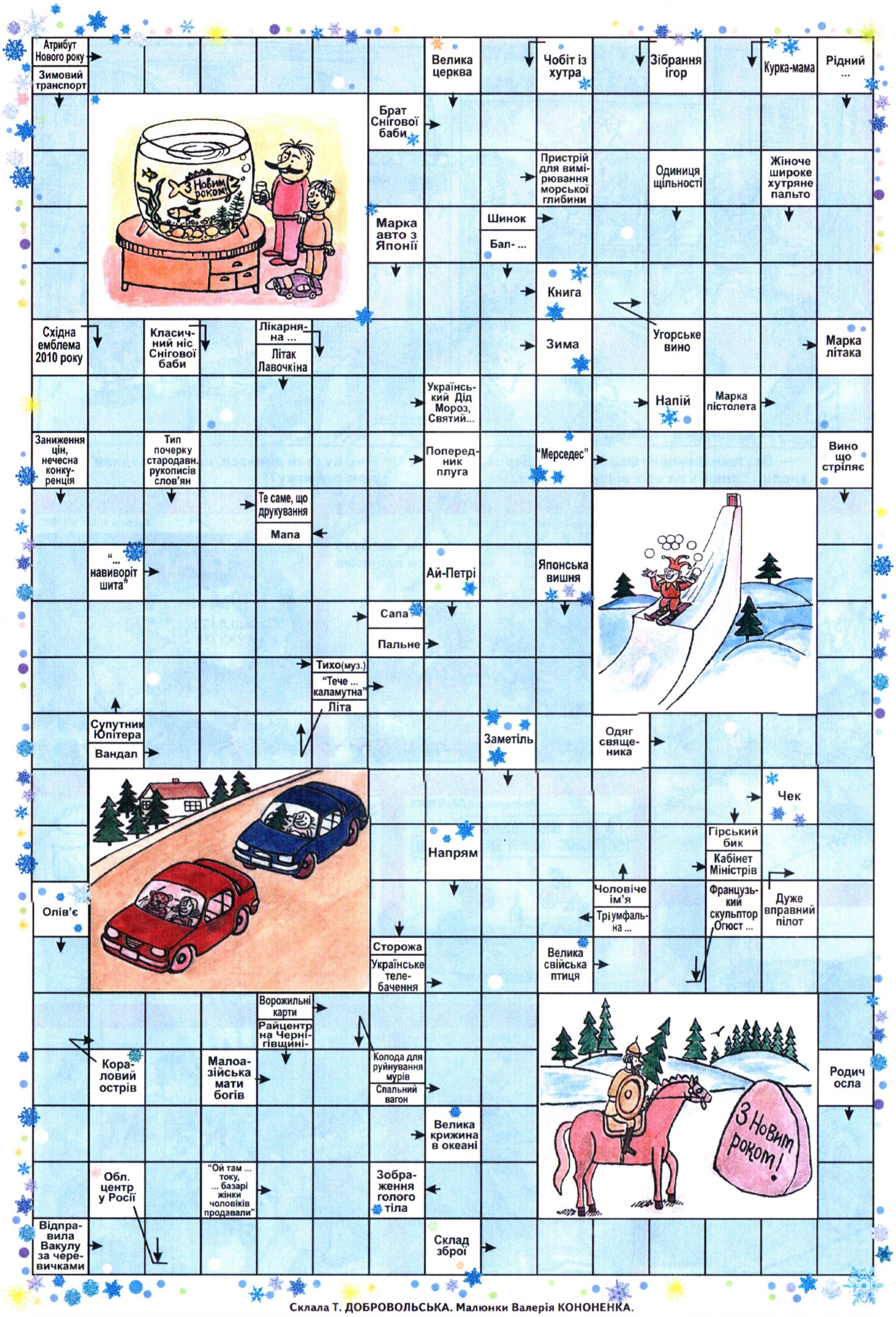

Склала Т. ДОБРОВОЛЬСЬКА. Малюнки Валерія КОНОНЕНКА.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

	Ц	Е	Р	К	В	А		Ф		Ж		К	О	Р	О	В	А	Й
А							П	А	Л	А	Ц							
К						П		Т	У	Р		К						Г
В						Р	Е	А	К	Т	О	Р						О
А		В		С		Я						А		С	П	А		Р
Л	Е	О	П	А	Р	Д						С	У	Т	І	Н	К	И
А		К	О	Р	О	К						А		У		Т		Н
Н	О	А		А		А							Ш	П	Р	О	Т	И
Г		Л	А	Й	М		Г	А	В	А		Г	О	А		Н	А	Ч

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Білий, як пір'їна,
холодний, як крижина.

Відповідь: сніг.

ПЕРЕЦЬ № 12 (1604)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник:
Державне видавництво
«Преса України»

Зареєстровано
Державним комітетом
телебачення
і радіомовлення України.
Свідоцтво КВ № 10334
від 30.08.2005 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом із
творами надсилати копію
довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера та
вказати дату народження
і домашню адресу.

Здано до набору 11.12.2009.
Підписано до друку
22.12.2009.
Формат 70х108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 8 200 прим.
Зам. 0110912.
Ціна договірна.

Видається
з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: http//uamedia.
visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Валерій ЧМИРЬОВ

— Ось Іван Іванович фарбу привіз. Беріть, хлопці, і пишіть на всіх вільних місцях.

— Куди ти дивився, коли паскудили мою огорожу?!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

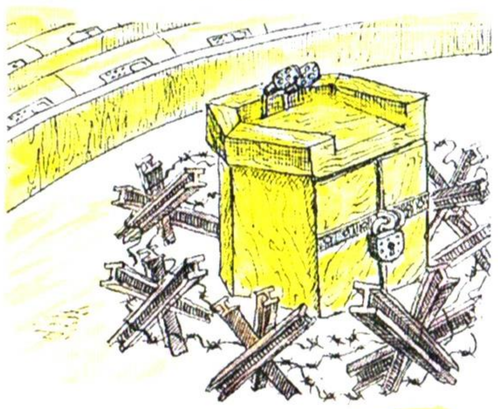

Олег СМАЛЬ

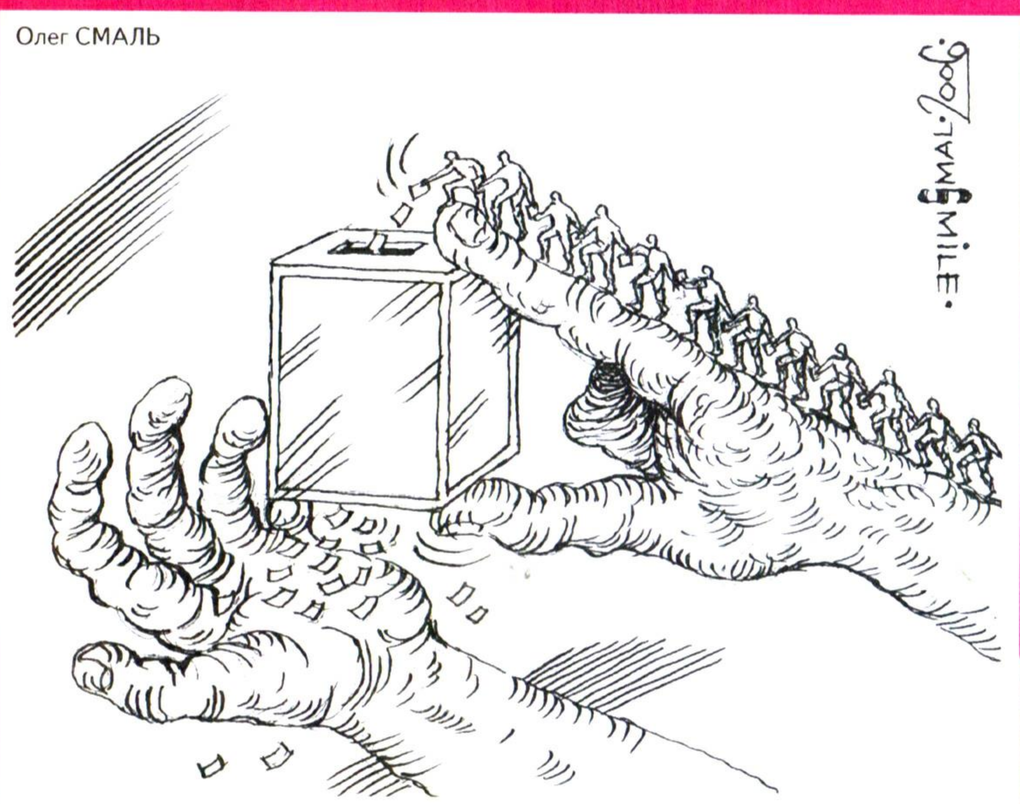

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

— У мене не було часу купити ялинкові прикраси!

Георгій МАЙОРЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Вадим СИМИНОГА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

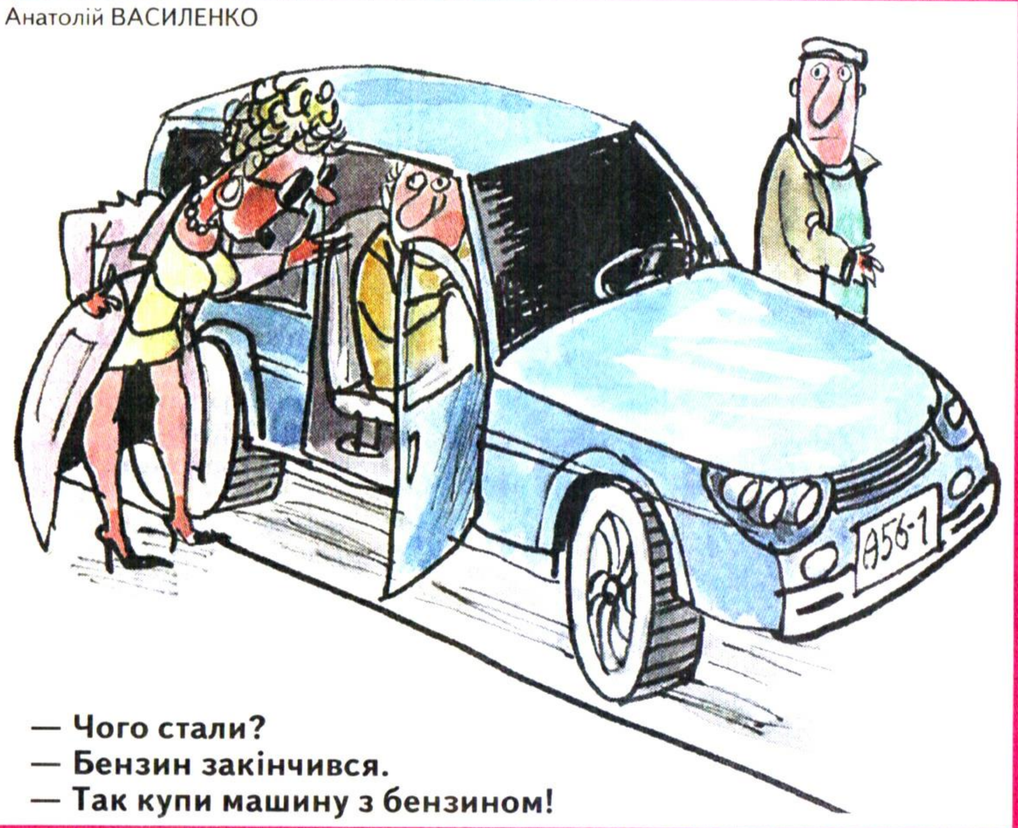

— Чого стали?
— Бензин закінчився.
— Так купи машину з бензином!

Микола КАПУСТА

Володимир СОЛОНЬКО

— Стільки грошви вгатили! Не викидать же...

4 820012 960675 12

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!